

REGLUGERÐ

um skilgreiningu á því hvað telst vera evrópskt sjónvarpsefni.

1. gr.

Sjónvarpsstöðvar skulu kosta kapps um, að meiri hluta útsendingartíma sé varið í íslenskt dagskrárefni og annað dagskrárefni frá Evrópu, sbr. 2. gr. Með útsendingartíma er í þessu sambandi átt við heildarútsendingartíma sjónvarpsstöðva að fráðregnum þeim tíma, sem varið er til fréttu, íþróttaviðburða, leikja, auglýsinga, textavarpshjónustu og fjarsölu.

2. gr.

Hugtakið „evrópskt efni“ tekur til sjónvarpsefnis, sem upprunnið er í ríkjum Evrópska efnahagssvæðisins („EES-ríkjum“) eða ríkjum, sem eru aðilar að sáttmála Evrópuráðsins um sjónvarp milli landa („sáttmálaríkjum“), sbr. 4. mgr. Efnið skal vera framleitt með þátttöku höfunda og launþega, sem búsettir eru í einu eða fleiri framangreindra ríkja. Ennfremur skal efnið uppfylla að minnsta kosti eitt eftirfarandi þriggja skilyrða:

- a) það skal vera framleitt af einum eða fleiri framleiðendum, er hafa staðfestu í einhverju framangreindra ríkja, eða
- b) fylgst er með framleiðslunni og henni stýrt af einum eða fleiri framleiðendum, er hafa staðfestu í einhverju ríkjanna, eða
- c) meðframleiðendur í einhverju ríkjanna standa undir meiri hluta heildarkostnaðar við sameiginlega framleiðslu efnis og hinu sameiginlega framleiðsluverkefni er ekki stýrt af einum framleiðanda eða fleirum, er hafa staðfestu utan framangreindra ríkja.

Hugtakið evrópskt efni nær einnig til efnis, sem upprunnið er í Evrópuríkjum öðrum en EES-ríkjum og sáttmálaríkjum, enda sé eftirgreindum skilyrðum fullnægt:

- a) efnið sé aðallega framleitt með þátttöku höfunda eða launþega, sem búsettir eru í einu Evrópuríki eða fleirum,
- b) efnið sé að öllu leyti framleitt með þátttöku eða í samvinnu við framleiðendur, sem staðfestu hafa í einu eða fleirum EES-ríkjum, eða
- c) efnið sé framleitt af framleiðendum, er hafa staðfestu í öðrum Evrópuríkjum, enda hafi viðkomandi EES-ríki gert samning á sviði hljóð- og myndmiðlunar við það eða þau Evrópuríki, sem um er að tefla.

Efni, sem ekki telst vera evrópskt efni í skilningi 1. mgr., en er aðallega framleitt með þátttöku höfunda og launþega, sem búsettir eru í einu EES-ríki eða fleirum, skal teljast vera evrópskt efni að því marki, er svarar til hlutfalls framlaga meðframleiðenda innan EES-ríkja til heildarframleiðslukostnaðar.

Sáttmálaríki samkvæmt 1. mgr. þ.e. þau ríki sem eru aðilar að sáttmála Evrópuráðsins um sjónvarp milli landa eru: Austurríki, Búlgaría, Kýpur, Finnland, Frakkland, Þýskaland, Ungverjaland, Ítalía, Lichtenstein, Malta, Noregur, Pólland, San Marínó, Slóvenía, Spánn, Sviss, Tyrkland, Bretland, Vatíkanið, Eistland, Albanía, Króatía, Tékkland, Grikkland, Litháen, Luxemborg, Moldavía, Holland, Portúgal, Rúmenía, Svíþjóð og Úkraína.

3. gr.

Reglugerð þessi tekur því aðeins til sjónvarpsefnis frá sáttmálaríkjum, sbr. 1. mgr. 2. gr. og sjónvarpsefnis, sem upprunnið er í öðrum Evrópuríkjum en EES-ríkjum og sáttmálaríkjum, sbr. 2. mgr. 2. gr., að efni, sem upprunnið er í EES-ríkjum, sé ekki mismunað í viðkomandi þriðju ríkjum.

4. gr.

Reglugerð þessi er sett samkvæmt heimild í 3. mgr. 7. gr. útvarpslaga nr. 53, 17. maí 2000 og í samræmi við 6. gr. tilskipunar ráðherraráðs Evrópubandalaganna frá 3. október 1989 um samræmingu tiltekinna ákvæða í lögum og stjórnáskilum Evrópuþingsins um sjónvarpsrekstur (89/552/EBE) svo sem henni var breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðherraráðsins frá 30. júní 1997 (97/36/EB), en tilskipun 97/36/EB var felld inn í EES-samninginn með ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 82/99 frá 25. júní 1999.

Menntamálaráðuneytinu, 7. desember 2000.

Björn Bjarnason.

Guðríður Sigurðardóttir.

REGLUGERÐ

um fyrstu (1.) breytingu á reglugerð nr. 539/2000 um heimildir dýralækna til að ávísa lyfjum.

1. gr.

9. gr., 12. tl. orðist svo:

Skeiðarlyf til samstillingar gangmáls. Dýralækni er heimilt að afhenda Veramix vet., skeiðarlyf fyrir ær, til manna á sínu starfssvæði, sem hafa leyfi til búfjársæðinga skv. reglugerð nr. 561/1994 um búfjársæðingar og flutning fósturvísa.

2. gr.

9. gr., 13. tl. orðist svo:

Bóluefni við garnaveiki. Héraðsdýralækni er heimilt að afhenda slíkt bóluefni til manna í sínu umdæmi, sem eru útnefndir bólusetningarmenn, skv. reglugerð nr. 638/1997 um bólusetningu sauðfjár og geita til varnar garnaveiki, enda hafi þeir gegnt slíku starfi áður, hlotið tilsögn dýralæknis þar að lútandi og sinnt störfum sínum á óaðfinnanlegan hátt.

3. gr.

17. gr., 1. mgr. orðist svo:

Óheimilt er að meðhöndla dýr með sýklalyfjum nema að undangenginni sjúkdómsgreiningu dýralæknis og skal dýralæknir sjálfur hefja meðferðina, þegar um búfé er að ræða. Þó er heimilt, að undangenginni sjúkdómsgreiningu dýralæknis, að hefja notkun sýklalyfja í gegnum munn eða til útvortis notkunar, sýklalyfjablandaðs fõðurs og sýklalyfja til blöndunar í drykkjarvatn, án þess að dýralæknir hefji meðferðina.

4. gr.

Reglugerð þessi, sem sett er með heimild í 12. gr., sbr. 44. gr., lyfjalaga nr. 93/1994, öðlast gildi við birtingu.

Heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytinu, 7. desember 2000.

Ingibjörg Pálmadóttir.

Davíð Á. Gunnarsson.